

Nilay Özer, a poet born and raised in Istanbul studied Biology Teaching and Primary Education at Marmara University. MA in Turkish literature from Bilkent University, Nilay's thesis threw new light on the form-content opposition in Turgut Uyar's *Divan*. She followed it up with a PhD in 2013 from the same department with a dissertation titled "Images in Nâzım Hikmet's Human Landscapes from My Country: Society, History, and Cinema." Since 2008, she has been teaching Turkish, Creative Writing, and Modern Turkish Literature at various universities and has participated in literature workshops and events organized by NGOs and other institutions.

Nilay's poetry journey began with works published in literary magazines such as Varlık and Adam Sanat in 1995. Her first book, *Zamana Dağılan Nar*, was published in 1999, followed by *O!* in 2004, which won the Cemal Süreya Poetry Award. Her third book, *Korkuluklara Giysi Yardımı*, was published in 2015, and *Yüzü Kelebeklerle Örtülü* was released in 2024.

In addition to her poetry, Nilay Özer has written five children's books named *Meşe Palamudu Macanda* (2015), *Uçan Kaçan Bir Pijama Öyküsü* (2016), *Yara Bandı Fabrikası* (2016), *Üç Ejder Masalı* (2017), and *Unutkanlık Boruları, Dalgınlık Kanalları* (2018).

yola taş döşeyen adamların atladığı şu gerçek

*

multitudoyum dedi
adıym toprağının
durdurdun kendini bir sırtlanın gözlerinde
her şey hızdır
nerdesin ben bunu söylerken

köy kahvesindeki soba çekirdeği şimdinin
mermerinde derinleşiyor çatlak
düştün orda
yazmak
bir yükseklik korkusu

ekmekteki is kokusu
çürük kavunların yuvarlandığı yollar
bir ilgisi olmalı bunların birbiriyle
yoksa neden aynı anda
aynı hüzne sığsınlar

batıyordun bir ağacın derin adımlarına
dişlerini misvakla fırçalayan adamlardan
bir adres soruyordun bu dünyada olmayan
aynaya bak
azabını hatırla

onu deniz dibinde
yani o ilk yatakta
onu çöllere kum serilirken buldun
yas yayılır zamanda
kendini durdur

yüzünü yıka yüzün solana kadar
kan içir gözlerine yutkunmayı biliyorlar

*

ağaç sakızlarını saldı
mürekkep ayarlandı kıvamı söylemeye
çiftleşen salyangozlar uzaklaşınca
bir gazoz köpürdü köpürdü aktı

anlar yapıştı birbirine böylece
som ışıltılardan yemlenen akşam
sardunyanın dibini yoklayan serçe
gün şekerledi sonra vaatler katılaştı

gümledi birdenbire kafatasında ölüm
kendini bir tenhada duymuş olanın
hatırasız balıkların bakışları gibi yassı
durmak güzün dalında titrek ve sarı

taş mı taşın dalgın ağırlığı mı
ezilmiyor altında nemli soğuk kıvıltılar
zamanın huyu kuru dallar yol
bir sinek uçuşuyla çiziktirdi bunları

gerçek ertelenebilir ama leylaklara kadar
sonrası baygınlık sendeleme cesaret
delil mi arıyor bahçe bağı yitirdiğine
gül kısıldı mevsim dindi süt kabardı

rüyasını hatırlayan kedi gerindi
esnedi kaşındı ve yeniden istedi

*

havada rüzgâr yolları vardı havada dişlenmiş bir günah salkımı
dudaklarımıza ılık gül yaprakları değiyor gibi hoşnuttuk günden
anlatıldıkça hafifleyen dağlar
dağları düşündüğümüz balkonların taşkınlığı
azarlanmış bir yaz göğü hiç gerek yokken

birbirine değince ateş çıkaran sözcükleri aramakla geçti bazı yolculuklar
bir yerde bir göl yok oluyordu belki rüyada görülen göle karşılık
taşlara elimizi koyup dinledik ne kadar yavaşlamış kalpleri
bir mesafeden doğmuş durgunluk girdap ve aşk
kulağıma fısılda sessizliğin zarı örtsün sesleri

ellerimiz sürekli değil unutma bir ceviz yaprağını yırtıp uzat yırtıp kokla
bir ceviz yaprağının yırtığına biriken hakikat ve muamma sürekli değil
an çözer düşümünü seyrettirir kendini
zedelenmiş zamanlar ya da bir açık yara
taştır elbet taşrada denenmiş bir gençliğin nesebi

ihmal edilemeyen şeyler mesela toz zerrelere ışıkla çarpışması
güvercinlerin görünmez bir çarşafı silkelemesi yükselip alçalarak
kitaplardan sızan siyah kıvamlı sıvı fokurdar buharlaşır ama ne
ismi söylenince her şey yerli yerine
insan çağrılana dek dağılabilir

ve unutabilir gerçeğin unutkan olduğunu
gölgelerin ilmini sulardan kalan pası zeytin ağacının gövdesini bir düşün
söyleyemediklerinin şeklini alan neyse onun zahmetli dilini düşün
kalmak ya da gitmek kimin ağrısı değil
ve kimse bilmiyor nasıl yapılır bir gülle birlikte solmanın hazırlığı

teninde rüzgâr gölgeleri var
teninde çiğnenmiş bir üzüm salkımı

*

an ki gayb odasıdır hiçbir şeye dokunma
nefesinin ışığını duy huyunun sarmaşığını
eşyanın ayıbına dokunma

vakt ile sürüklenen gölgelerden geç
kaybolmayı beğenen meleklerden de
ilk sesin yankısından başkasına dokunma

harf ve ima -yazıldıkça hırpalıyor yokluğu
söz ve sınır -noktanın sonsuz aylası oysa
indirilen bir gökyüzü dibe dokunma

katlanmış örtülerin yuttuğu kadar boşluk
toza dönüşecek ten için rüzgâr
durdur ve bak gerçeğe ama dokunma

çünkü bulut bilmiyor ağdığını
bahçedeki taş habersiz bahçedeki çiçekten
sen de bulduğunu göm hatıraya dokunma

odanın ortasında bir bitki duruyordu
gözlerimi kapayınca pantere dönüyordu

*

beni bir taşın aynasına kitlediler
baktım ve bir taş a baktığımı gördüm
taştı kralların yüzü diye oyduğum
göz çukurlarından içeri karıncalar
ne taşıyorduksalar inkârı soyluluğun

durgun değildi ölüm durgun akıyordu don

yüce bir şey düşünmüş de çarpılmış gibi
eğri büğrüydü taş eğri büğrüydim
bana bir dil verilmişti yutkuna yutkuna yok
yıldızlar değişir yerim değişmez
derinliğimi bilirim sakıncalı bir rasat

çimenlerin boyundaydım bana bulaşan neydi

karnımda yazılar buldum *quo vadis domine*
tenimin çukurunda taşlanacak ne çok adam
ellerime bakıyordum bir başlangıç olamaz bu
ellerime bakıyordum öyleyse kimdim
kendinin ötekisi ölü kız kardeşinin diri benzeri

gri taşların arasında yeşil bir taş varsa al
bende sana fısıldayan bir yalnızlık varsa al

Salem 1692-93

a truth the stone-pavers skipped

I
multitudo-i-am she said
 name of your land
you stopped in the eyes of a hyena
all is speed
 where are you when I say this

the woodstove in the village teahouse
is the epicenter of now
a crack deepens in its marble
you fall in
 writing
 is vertigo

the soot smell in the bread
the roads where rotting melons trundle
these two must be related
else why would they take refuge
 in the same sorrow at once

feet sinking in the tracks left by a tree
you were asking men with miswak-brushed teeth
for an address that was not of this world
look in the mirror
 remember your anguish

you had found it on the seafloor
 in other words on that first bed
when deserts were just being laid with sand
grief moves across time
 steel yourself

wash your face till your face pales
give your eyes blood to drink
 they know how to swallow

II

the tree released its resin
the ink measured to speak measure
the mating snails severed
in dizzy effervescence

moments clung to moments like this
the evening drunk on pure iridescence
a sparrow pecking the geranium's soil
hours drowsy with the sweet deposit of vows

death boomed inside his skull unwarned
he who had first sensed his being in the quiet
now to stand on a branch autumnal and quivering
flat like the stare of fish without memory

is it the stone or the stone's unmindful weight
cold moist stirrings unperturbed beneath
time's habit withered branches a road
a fly traced these during flight

truth can be deferred but until the lilacs
afterwards faintness imbalance courage
does the field need proof that it lost the farm
wilted rose spent season spilled milk

recalling a dream the cat stretched yawned
pawed itself and wanted to live all over again

III

in the air the wind's elusive trajectory
 sin in the air like grapes bitten on the vine
we were content as if warm rose petals were touching our lips
mountains grew lighter the more we told their stories
the exuberance of balconies where we called up those mountains
under a summer sky chastised for no apparent reason

sometimes we searched for words that blazed when they touched
somewhere a lake would disappear maybe to counteract a lake seen in a
dream
we laid our hands on the stones to listen -- ah how slowly their heart beat
stillness love maelstrom each born out of a distance
come whisper in my ear let the gauzy silence muffle the sounds

our hands are impermanent don't forget
 tear a walnut leaf tear it and smell
all the truth and mystery stored in the torn walnut leaf is impermanent
the moment untangles itself as it makes you watch
an open wound or durations of damage
what else but the stone is the insignia of youth tested among stone houses

things not to overlook for instance dust particles colliding with light
an invisible sheet billowing among the morning doves soaring sinking
the thick black fluid oozing out of books boils and evaporates but so what
everything falls in place when named
I am everything until named

and it is possible to forget that truth is forgetful just think
science of shadows water rust on cliff-faces or an olive tree trunk
whatever assumes the shape of what you cannot speak
 think of its arduous tongue
who doesn't suffer the pain of staying or leaving
and no one knows how to prepare to wither alongside a rose

on your skin the wind's shadowplay
on you

IV

each moment holds the unseen don't touch anything
feel your breath's light the tangled ivy that is your nature
objects have their privacy don't touch

walk past the shadows swept with time
past the angels who enjoy vanishing
touch nothing except for the echo of the first sound

signs and intimations -- they assail emptiness when written
words too confine -- thankfully there is a period's infinite halo
don't touch the deep where the sky descends

emptiness gathers in the folds of sheets
the wind turns itself to dust for your skin
stop and look at the truth but don't touch

because clouds don't know they are floating
a stone in the garden is unaware of a flower in the garden
bury what you find don't touch the memory

in the middle of the room stood a plant
when I closed my eyes it changed into a panther

V

they locked me inside a stone's mirror
I looked and saw I was looking at a stone
stones I mistook for the faces of kings
ants crawled through the eyesockets
whatever it was they were hauling in
negated every trace of nobility
death was not quiet
 quiet flowed the danube

as if it beheld something sacred and was damned
the stone was crooked I was crooked
a tongue was given to me bite by bite no more
constellations change I stand unchanged
I know my fault lines their perilous magnitude

I was no taller than grass what had tainted me then
quo vadis domine written on my abdomen
in my body's hollow so many men fit to be stoned
I looked at my hands
 this could not be a beginning
I looked at my hands it is true but first who was I
my self's other my dead sister her living double

if you find a green stone among the gray stones take it
if you hear my solitude whispering to you take it

--for Salem 1692-93

Translated from the Turkish by Aron Aji